

POHÁDKOVÉ PŘÍBĚHY ze Zvolského lesa

POHÁDKOVÉ PŘÍBĚHY ze Zvolského lesa

Napsal: © *Jaromír Černoorský*

Obálka: © *Marika Paulíková*

Ilustrace: © *Beata Greggersen*

ISBN 978-80-87415-72-6

Vydáno ve spolupráci s náboženskou obcí
Církve Československé husitské, Vratislavova 8, Praha 2

Předmluva pro dospělé:

Ve Zvolském lese se stále něco děje. Ve dne i v noci se v něm pohybují zvířátka, která prožívají různá pohádková dobrodružství. Je zde ideální spojení zvířecí i ptačí říše, a k jejich dokonalé symbióze přispívají také jejich mimořádně dobré vzájemné vztahy.....

Příběhy mají pobavit i poučit malého čtenáře nebo posluchače, lze je snadno při čtení těm nejmenším variabilně přizpůsobovat, a objevovat v nich i historky a poučení ze současného života.

Předmluva pro děti:

Milé děti,

zvířátka, která žijí ve Zvolském lese, jsou jako každá jiná – pouze o nich, a o jejich příbězích více víme.....často však jenom právě proto, že o tom mnoho prozradil místní kronikář datel Davídek, který již dlouhou dobu většinu událostí i příběhů trpělivě, pečlivě a nadšeně zaznamenává do místní lesní kroniky.

Máte v ruce již třetí knížku s příběhy těchto zvířátek, a všechny příhody s výjimkou těch, které jsem si vymyslel, se opravdu staly.....Nebo se ještě mohou stát. V lesní říši je přece možné úplně všechno.

Proto pozorně čtěte nebo poslouvejte, jak se to všechno přihodilo – a jak to celé dopadne.....

Obsah:

Zimní radovánky i starosti

Lesní sněm

Návštěva

Nikdo nespadne

Trampoty lišáčka Kousáčka

Sportovní zápolení

Nebe nepláče!

Poprask na rybníku

Líni v tůni

Karlova anabáze

Vrána Brigitte

Ježeček Hložek

Sojka Svěhlavička

Kocourek Garyk

Na houbách

Grace a Kuba

... den po konci světa

Zimní radovánky i starosti

Zima opět ovládla krajinu, velkými mrazy zpomalila veškerý život lesních zvířátek a ptáčků. Kdo mohl, zůstával doma, a ven se vydával jenom v nutných případech. Ani sněhu nenapadlo mnoho, proto nebyla příroda dostatečně chráněná před mrazem. V příbytku jelínka Dominika a laňky Barunky byla sice pohoda, ale mladý Dominik byl zvyklý na častý pohyb po lese, dlouhé toulky krajinou, a také na návštěvy ostatních kopytníků, žijících v okolí. Barunka je spíše domácí typ, ale i ona by se ráda s Dominikem trochu proběhla. A tak se přece jenom, i přes velký mráz, vydali společně ven na procházku. Dominik jako hlava rodiny vpředu, Barunka těsně za ním, aby neztratila krok. Jelínek stále zrychloval a laňka se snažila udržet s ním tempo. Nikde nikdo, venku byla opravdu zima, takže se všechna zvířátka snažila zahřát ve svých příbytcích. Najednou – co to? Koukej, Barunko, támhle na poli, vidíš to samé co já? – ohlédl se Dominik na Barunku a udiveně zakroutil parůžky. Na poli, hned na kraji lesa, dováděli všichni tři zajdové, a snažili se ze zbytků sněhu koulet velké koule. Když oba kopytníci přišli blíže, zeptala se Barunka zvědavě: copak to tady tropíte, nezbedové? To vám není ani trochu zima? Ale to víš, že je nám zima – obrátil se k ní v pohybu malý Dupík, který nepřestával koulet menší kouli po poli. Byli jsme těch několik

mrazivých dnů schování doma v příbytku u srnek, ale už jsme potřebovali zase trochu vyběhnout do přírody, proto jsme se rozhodli postavit si ze zbytků sněhu postavičku Sněhuláka – vysvětlil jelínkům starší zajda Bedříšek, a přitom pomáhal oběma menším zajíčkům nastavit sněhové koule pěkně na sebe. To by mne tedy zajímalo, jak to uděláte s nosem – ozval se pobaveně Dominik. Přece mu tam nedáte ze svých vlastních zásob mrkvičku? – zapochyboval. Samozřejmě, že ne, milý Dominiku – odpověděl Bedříšek. Našli jsme tady nedaleko větvičku s takovým barevným fáborkem, tak mu uděláme nos, a bude to vypadat, že má pod ním vousy – dodal pobaveně malý Hupík. Kde se tady vzal takový pěkný barevný hadřík? – zeptala se zvědavě Barunka, které se fáborek moc líbil. Ale, asi ho tady zapomněl někdo z lidí, kteří tady často běhají po lese, právě podle těchto různých barevných fáborků – odušil zkušený, již mnoha věcí znalý Bedříšek. Ten by se mi líbil jako ozdoba – napadlo ještě Barunku, ale Dominik zakroutil odmítavě hlavou a přidal další myšlenku do debaty: nemůžeš se přece parádit jako lidé – jsme zvířata a máme svůj styl života. A dokud si ho udržíme, budeme žít šťastně a spokojeně, a lidé vlastně společně s námi také – dodal ještě poněkud filosoficky, až se sám podivil, jaká moudra z něj dnes prýští. Až ti jde pára od svíráku – zasmála se tomu Barunka vesele. To je tím mrazem, odfukujeme takto všichni – ohradil se Dominik a začal poskakovat na místě, protože si uvědomil, že již

dlouho stojí a je jim proto větší zima. No tak raději popoběhneme – navrhla laňka Barunka nesměle. Jelínci se rozloučili se zajíčky a vydali se během přes pole k protějšímu lesu. Podíváme se na jezevce Fandu, trochu ho poškádlíme – navrhl Dominik a namířil si to směrem k jezevčí noře na kraji lesa. Ten ale určitě spí, namítla Barunka, která jelíncovi sotva stačila. Asi ano, chrupítkuje si tam v teple a přitom se mu zdá o nějakých dobrotách – přitakal Dominik. Když přiběhli k jezevčí noře, zatroubili jelením způsobem a zavolali: Fanouši, Fanouši, ty jeden spáčí. Vylez ven a pojď s námi na procházku. Ale nikdo neodpovídal. Že by spali všichni tak tvrdě, to se mi nezdá – podivil se jelínek a znovu zatroubil: dnes je krásný den, vylez, Fando, ven! No ne, ty rýmuješ jako náš špaček – ozvala se Barunka udiveně. Ale ne, to byla náhoda, to se mi jenom tak nechtěně povedlo. Ale udivuje mne, že se neozývá ani Fanda, ani jeho rodiče. Snad se nic nestalo – znejistěl Dominik, a najednou nevěděl, co si počít. Co kdybychom zavolali někoho, kdo by se podíval dovnitř!? – napadlo Barunku. Ale koho v té velké zimě potkáme venku – zapochyboval Dominik. Snad bychom se mohli obrátit na lišku Elišku – je přibližně stejně veliká a určitě se v takové noře dobře vyzná – řekla Barunka, na které bylo vidět, že má o osud jezevčí rodiny velké obavy. Tak jdeme – pobídl jí jelínek. Vydali se tedy rychlým během k liščí noře. U vrátek liščí nory jelínek jenom trochu zatroubil, dvířka se hned

odsunula, opatrně z nich vykoukl mladý Kousáček, který se překvapeně otázal: copak tady troubíš, stalo se snad něco důležitého? Inu, nevíme přesně, jestli se něco stalo, ale je nám divné, že když volám na jezevce Fandu, nikdo z jeho nory neodpovídá. Jsou to staří spáči, víš přece, že přes zimu většinou odpočívají – namítla Eliška, která právě také zvědavě vykoukla za Kousáčkem. Víím, ale volali jsme několikrát, a Fanda nám před zimou řekl, že nespí celou zimní dobu, takže kdybychom šli někdy kolem, máme na něj zavolat. Máme strach, jestli se jim něco zlého nestalo. Když tak o tom přemýšlím, máš asi pravdu – odpověděla liška zamyšleně, a rozhodla, že se na to s Kousáčkem raději podívají společně. Pojd'me hned, není třeba na nic čekat – dodala ještě. Potom pečlivě zavřela vchod do liščí nory, ve které zůstaly obě mladé lištičky Hruštička se Šištičkou, a v doprovodu jeleních kamarádů vyrazili s Kousáčkem k jezevčí noře.

Počkej, podívám se tam raději sama – řekla liška Kousáčkovi, když se hrnul dovnitř. Vlezla do nory, byla tam poměrně dlouho, až začal být Kousáček velmi netrpělivý, když se však liška opět ukázala venku, bylo vidět, že je zmatená. Vypadá to, že tady dlouho nikdo nebyl – oznámila. Mají tam zimní zásoby, které jsou ale nedotčené a podle pachu tam již dlouho nikdo nebyl. Ani nikdo cizí – dodala zamyšleně Eliška – i když se mi zdálo, že tam byly sotva znatelné stopy cizího, asi psího pachu – uvědomila si dodatečně, ale nechtěla ostatním

nahlas sdělit podezření, které jí napadlo. Co budeme dělat? – zeptala se Barunka, a bylo vidět, že má strach. Nevím, sama na to určitě nestačím – řekla liška Eliška. Po chvíli přemýšlení dodala: musíme sehnat bobra Jana, nebo snad, jak nám to sám poručil, vzbudit medvěda Karla. Ale to zatím nedoporučuji, protože ten bude nevrlý, a tudíž jistě velmi nepříjemný. Ale když to sám poručil?! – připomněl jelínek. Jdeme nejprve za Janem – rozhodla liška. Tak se všichni společně vydali k dolní zátoce potoka, ve které přebývali bobři. Starý bobr Jan, když ho konečně probudili, rozespale a nerad vylezl ven do mrazivé zimní nepohody, když však vyslechl příchozí, hned navrhl společnou návštěvu medvěda Karla v jeho jeskyni. To bude zase nepříjemnost – tiše prorokovala liška Eliška, a otřásla se přitom – spíše než mrazem – pomyšlením na známou Karlovu nevrlost, když je probuzen uprostřed zimního spánku. Ale přesto se všichni společně vydali ke Karlovu příbytku, v čele nezvyklého průvodu pomalu kráčel starý bobr Jan, za ním liška Eliška s Kousáčkem, celý průvod uzavírali oba jelínci. Když se blížili k jeskyni, všichni ještě zpomalili, na pasece se zastavili, aby se ještě jednou poradili. Musíme to udělat citlivě a pokud možno příjemně – ozvala se laňka Barunka. A kdo půjde dovnitř? – otázala se Eliška. No přece já – přihlásil se bobr Jan ke své odpovědnosti za toto rozhodnutí. A ty se mnou – vyzval lišku. No, tak to se mi nejprve ulevilo, ale hned zase velmi přitížilo – přiznala se Eliška, která

se znovu otřásla. Ale zároveň si uvědomila, že musí pro vyjasnění ztráty jezevčí rodiny také něco obětovat, proto se pomalu, pomaloučku, jenom co liščí noha nohu mine, vydala za starým bobrem k jeskyni. U vchodu se ještě ohlédla na Kousáčka, jako by si dodávala odvahy, ale potom již následovala bobra Jana dovnitř. Protáhli se úzkým otvorem ve větvích, které zakrývaly vchod, a pozvolna se v šeru jeskyně rozkoukávali. Vzadu chrápal na svém prostorném lůžku z větvíček a suché trávy medvěd Karel tak mocně, že to bylo slyšet po celé jeskyni. Několik netopýrů, kteří v jeskyni rovněž přebývali, a tvořili medvědovi v době jeho zimního spánku hlídku, vyletelo směrem k oběma příchozím, ale když poznali bobra Jana, vrátili se zase dozadu na své stanoviště. Najednou liška, která má přece jenom lepší zrak i čich zpozorněla, a ukázala tlapou směrem k prostřední části jeskyně, kde odpočívalo několik zvířat, lišce povědomých. Ale vždyť to jsou naši ztracení jezevci – zasmál se s úlevou bobr Jan a hned se k nim rozběhl. Jezevčí rodina se probudila a nejmladší z nich, Fanda, se hned vztyčil a popoběhl návštěvníkům naproti. Nekřičte tolik, ať nevzbudíte Karla – žádal naléhavě. Co se stalo, proč jste sem přišli? – tázal se zároveň zvědavě. Že se ještě, Fando, ptáš! – odpověděla liška trochu podrážděně, ale bylo na ní znát, že je nyní vlastně moc ráda, že do jeskyně přišla. Hledáme vás. Měli jsme strach, že se vám něco stalo – dodala nyní s úlevou.

Však jsme měli namále, ozvala se nečekaně jezevčí maminka a hluboce si přitom povzdechla. Copak? – otázal se pohotově bobr. Jednou takhle na počátku zimy – to právě poprvé udeřily ty kruté holomrazy – byli jsme zrovna vzhůru – najednou jsme uslyšeli nějaký pohyb i ucítili venku před vchodem do našeho příbytku cizí pach. Bylo to takové zlověstné, proto se šel tat'ka jezevec podívat oklikou přes horní chodbu našeho bludiště ven. Uviděl venku před vchodem dva psy jezevčíky, kteří se k nám chystali vpadnout dovnitř. Rychle jsme opustili příbytek nouzovým východem, ani jsme si nestačili vzít s sebou žádné zásoby jídla – dá se říci, že jsme na poslední chvíli zachránili holé životy. Kdybychom spali zimním spánkem, nic by nás nezachránilo. Ještě že nejsme typickými spáči – dodal spokojeně Fanda. Uháněli jsme rychle sem do jeskyně ke Karlovi, to bylo v tu chvíli jediné místo, kam by se za námi jezevčíci neodvážili. Však by to tady s nimi velmi špatně dopadlo – usoudila liška, která se podívala úkosem na chrápajícího Karla. Tedy, pokud by se méďa včas probudil – dodala ještě. Ale on se probudil hned, jak jsme se objevili. Vzbudili ho netopýři, kteří tady ve dne i v noci hlídají. Je jich tady po jeskyni mnoho, takže se střídají na hlídce, aby mohl méďa nerušeně odpočívat. A Karel, když se probudil, hned nás pozval dál a nechal nás tady pro jistotu až do konce zimy. Sem tam se vydáme ven, pokud není sníh, nasbírat trochu potravy – ale do našeho příbytku se nyní neodvažujeme,